

Mfv.II.10.743/2013/4.szám

A Kúria dr. Udvardi Judit ügyvéd által képviselt felperesnek az Illés és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Niederfiringer Ágnes ügyvéd) által képviselt alperes ellen munkabér különbözet megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 35.M.1701/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.632.656/2013/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. május 21-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.632.656/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint és 2700 (kétezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2006. november 15-étől 2009. december 9-éig állt munkaviszonyban az alperessel nemzetközi tehergépjármű-vezető munkakörben. Munkaszerződésében 65.000 forint személyi alapbért kötöttek ki, mely utóbb emelkedett. A munkaszerződésben rögzítették, hogy a munkavállaló munkabéren kívüli juttatásra jogosult a kollektív szerződés és a vonatkozó vezérigazgatói utasítások szerint. A felek erre vonatkozó külön megállapodást nem kötöttek, vállalását az alperes a kollektív szerződés, valamint vezérigazgatói utasítása alapján teljesítette.

A felperes keresetében 1.551.951 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mert álláspontja szerint az alperes ilyen összeget vont le a teljesítmény ösztönző rendszer elszámolása során „üzemanyag túlfogyasztásként”. Álláspontja szerint ez az

intézkedés a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 161. § (1) bekezdésébe ütközött.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a munkaszerződésben az alperes a személyi alapbér megfizetésére vállalt kötelezettséget, az ezt meghaladó kifizetések az úgynevezett teljesítmény ösztönző rendszer alapján kifizetett béren kívüli juttatások voltak. Ezt a juttatást nem automatikusan és előre rögzítetten fizették a munkavállalónak, hanem a munkáltató által értékelt szempontok szerint.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 35.M.1701/2012/6. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felek a munkaszerződésben fix munkabért határoztak meg, és ennek terhére a munkabérből levonás nem történt, így az Mt. 161. § (1) bekezdésében előírt garanciális szabály nem sérült. A felek ezt meghaladó teljesítésre nem kötöttek megállapodást, az alperes az ösztönzőrendszer keretében eredményes munkavégzés alapján teljesített többletkifizetést, amely alappal nem volt támadható.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 49.Mf.632.656/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Megállapította, hogy a felperes személyi alapbére általa sem vitatottan kifizetésre került, az ezen felüli béren kívüli ösztönző juttatás megállapításának, elszámolásának feltételeit pedig a munkáltató mérlegelési jogkörében egyoldalúan határozhatta meg, azt a felperes a perben nem támadhatta. Helytállónak ítélte az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy az ennek keretén belül figyelembe vett negatív teljesítmény tényező nem minősült munkabérből történő levonásnak. Megállapította azt is, hogy alaptalanul kifogásolta a felperes az Mt. 76. § (7) bekezdés b) pontjának megsértését, mert az alperes e jogszabályi kötelezettségének eleget tett.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet „változtassa meg” és adjon helyt kereseti kérelmének. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették az Mt. 161. § (1) bekezdésében foglaltakat, amikor az úgynevezett üzemanyag túlfogyasztást az ösztönző rendszer keretén belül a béréből levonták. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a munkaviszony létesítésekor nemcsak a személyi alapbér, hanem a béren kívüli ösztönző juttatás tekintetében is megállapodás jött létre közöttük, és amennyiben ebben bármilyen változás történt, úgy a munkáltatónak az Mt. 76. § (7) bekezdés b) pontja szerint a munkabér egyes elemeiről értesíteni kellett volna őt, illetve az Mt. 6. § (3) bekezdése alapján ki kellett volna oktatnia a jogorvoslat lehetőségéről.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes költségeiben való marasztalását kérte, mivel a másodfokú ítélet az anyagi és eljárási szabályoknak mindenben megfelel.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Peres felek a munkaszerződésben azt rögzítették, hogy a felperest 65.000 forint személyi alapbér illeti meg, és ezen felül jogosultságot szerzett a kollektív szerződés és a vonatkozó vezérigazgatói utasítások szerinti béren kívüli juttatásra. Ez alapján megállapítható, hogy a felperes a munkaszerződésben rögzített személyi alapbérre vált jogosulttá az irányadó jogszabályok szerinti napidíj és költségtérítés fizetése mellett. Az alperes ezt meghaladó fizetést teljesített a belső szabályozása alapján, amire jogszabályi kötelezettsége nem volt. E mérlegelési jogkörében kialakított ösztönző rendszer alapján a munkavállaló eredményes munkavégzése esetén került sor többletdíjazás fizetésére. Egy egységes elszámolási rendszer valósult meg, mely során a munkáltató több előre meghatározott tényezőt vett figyelembe, amely egyes esetekben növelte, más esetekben csökkentette a juttatás mértékét. Helytállónan állapították meg az eljáró bíróságok, hogy ezen egységes elszámolási rendszeren belül nem lehet az az egyes elemeket kiragadva a negatív előjelű teljesítményt meghatározó tényezők figyelembe vételét önmagában munkabérből történő levonásként értékelni. A felperes által sem vitatottan a személyi alapbéréből levonásra nem került sor, így az alperes eljárása nem ütközött az Mt. 161. § (1) bekezdésébe.

Ugyancsak helytállónan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes eleget tett az Mt. 76. § (7) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének, mivel az rögzítette, hogy a munkavállaló a személyi alapbéren felül béren kívüli juttatásra is jogosult a kollektív szerződés és a vonatkozó vezérigazgatói utasítások szerint. A munkavállalók számára mind a kollektív szerződés, mind a vezérigazgatói utasítások ismertek voltak, az ösztönző rendszer alapján kiszámított juttatás ellenőrizhető volt, melynek tartalma vonatkozásában a munkavállalót jogorvoslati lehetőség nem illette meg.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségét megfizetni.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM

rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. május 21.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő